

உ

ஸ்ரீ சந்திரமௌலீச்வராய நமஸு

ஆரம்ப ஸம்ஸ்காரங்கள்

ப்ரசரம் 5

ஆவணி-மீ 20உ, வெள்ளிக்குழமை

5—9—1947

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை,

(Regd.)

சும்பகோணம்.

(விலை அனு ஒன்று)

ஆரம்ப ஸம்ஸ்காரங்கள்

—0—

ஜீவாத்மாவுக்குப் பரிசுத்தி ஏற்படுவதற்காக 40 ஸம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவை கர்ப்பாதானம், புர்ஸவனம், ஸீமந்தம், ஜாதகர்மா, நாமகரணம், அன்னப்பிராசனம், செனன், உபநயனம், பிராஜபத்தியம் முதலிய வேதவிரதம் 4, ஸ்கானர், விவாஹம் அல்லது ஸஹத்ரம்சாரினீஸம்பிரயோகம், பஞ்சமகா யக்ருங்கள் ஆகப் பத்தொன்பதும், பாக யக்ருங்கள் ஏழு, ஹவிர் யக்ருங்கள் ஏழு, ஸோம யக்ருங்கள் ஏழு ஆக இருபத்தொன்றும் யக்ருங்கள் ஏழு, ஸோம யக்ருங்கள் ஏழு ஆக இருபத்தொன்றும், மொத்தம் 40 ஆகின்றன. அஷ்டகை, அன்வஷ்டகை, பார்வணம், சிராவணி, ஆக்ரஹாயணி, சைத்ரி, ஆச்வயுஜீ என்ற ஏழும் பாக யக்ருங்கள். அக்கினியாதானம், அக்கினிஹோத்திரம், திச்சபூர்ண மாஸம், ஆக்ரயணம், சாதர்மாஸ்யம், நிரூட பசுபந்தம், ஸௌத்திரா மணி என்ற ஏழும் ஹவிர் யக்ருங்கள். அக்கினிஷ்டோமம், அத் யக்ருஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்திரம், அப்தோர்யாமம் என்னும் ஏழும் ஸோம யக்ருங்கள். இவ்வளவும் சேர்ந்து 40 ஸம்ஸ்காரங்கள் ஆகின்றன. இந்த ஸம்ஸ்காரங்களில் தினந்தோறும் பண்ணவேண்டியவை சில இருக்கின்றன. சிலசில காலங்களில் பண்ணவேண்டியவை சில. ஆயினால் ஒரு தரம் பண்ண வேண்டியவை சில. இவைகளுக்குள் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு செய்வேண்டிய முக்யமான ஸம்ஸ்காரங்கள் பஞ்ச மகா யக்ருங்கள். அவை தினந்தோறும் செய்யவேண்டியவை.

பஞ்ச மகா யக்ருங்கள்: பிரம்ம யக்ரும், தேவ யக்ரும், பித்ரு யக்ரும், மனுஷ்ய யக்ரும், பூத யக்ரும் என்பவை. மற்றவைகளில் அநேகம், ஜன்மத்தில் ஒரு தரம் பண்ணவேண்டியவைகளாக இருக்கும். ஒளபாலனம், அக்னிஹோத்திரம் ஒவ்வொரு நாளும் பண்ண வேண்டும். திச்சபூர்ணமாஸம் பதினைந்து நாளைக்கு ஒருதரம் பண்ண வேண்டும். இவைகளில் ஒளபாலனம் பாக யக்ருங்களைச் சேர்ந்தது; மற்ற இரண்டும் ஹவிர் யக்ருங்களைச் சேர்ந்தவை. பாக யக்ருங்கள் எல்லாம் வருஷத்திற்கு ஒருதரம் செய்யவேண்டும். ஏழு ஸோம யக்ருங்களும் மற்ற ஸம்ஸ்காரங்களும் ஜன்மத்தில் ஒருதரம் பண்ணினால் போதும். இவைகளை வேறு விதமாயும் வகுத்துச் சொல்லாம்.

நித்தியம் செய்யவேண்டியவை ஏழு; அவை பஞ்ச மஹாயக்ருங்கள், அக்கினிஹோத்திரம், ஒளபாலனம் என்பவை. ஒரு போகம் விளையும் நிலங்களில் அதுப்பயகுத்தித்து வருஷத்திற்கு ஒரு தரம். ஜலம் தினந்தோறும் பாய்ச்சவேண்டும். இவைகள் எல்லாம் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஆனாலும் அவைகளுக்குள் வித்தியாஸம் இருக்கிறது. அவைகளைப் போன்றவைதான் இந்த ஸம்ஸ்காரங்களும்.

கர்ப்பாதானம் முதற்கொண்டு ஸம்ஸ்காரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தாயர் வயிற்றில் தேஹம் ஏற்படுகிற கஷணம் முதல் ஸம்ஸ்காரங்கள் ஆரம்பமாகின்றன. சரீர பிண்டமானது மந்திரபூர்வமாக உற்பத்தியாகவேண்டும். கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் என்பவை தாயர் தேஹத்திற்கு ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்காரமென்று நினைக்கிறார்கள். அது தவறு. அவை உள்ளே இருக்கும் ஜீவனைக் குறித்தவை. அந்த ஜீவனுடைய பரிசுத்திக்காக ஏற்பட்டவை. கர்ப்பத்திலுள்ள வேறொரு ஜீவனை உத்தேசித்துப் பண்ணப்படுபவைகளாதலினால் அந்த ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் தாயர் முதலியவர்களுக்குப் பொறுப்பு அதிகம். தங்களுக்காக என்றால் வேண்டாமென்று எண்ணலாம். வேறொரு ஜீவனுக்காக இருப்பதால் அனாதரவு பண்ணக்கூடாது.

தேஹம் வெளியில் வருவதற்கு முன்பு பண்ணப்படுபவை கர்ப்பாதானம், பும்ஸவனம், ஸீமந்தம் என்ற மூன்று ஸம்ஸ்காரங்கள். பும்ஸவனம் மூன்றாவது மாத கர்ப்பத்தில் செய்யவேண்டும். ஆறு அல்லது எட்டாவது மாதத்தில் ஸீமந்தம் பண்ணவேண்டும். இவ்வளவு ஸம்ஸ்காரங்களையும் பரமேசுவரப் பிரீதிக்காகப் பண்ணுகிறேன் என்று ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு பண்ணவேண்டும். இவ்வளவும் அவருடைய கிருபையைப் பெறுவதற்காகத்தான் பண்ணுவது.

நம்முடைய ஸ்ரீ ஆசார்யஸ்வாமிகள் கைலாஸத்திற்குப் போகும் பொழுது சிஷ்யர்கள் எல்லாம் பரமேசுவரனுடைய கிருபையைப் பெற ஸுலபமான வழி ஒன்று சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். இதுவரையிலும் சொன்ன வேதாந்த விஷயங்களில் ஒன்றும் புரியவில்லை. ஸுலபமாக ஒன்று சொல்லவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ ஆசார்யர் லுந்து கலோகங்களைச் சொன்னார்கள்.

வெடொ நித்யேயதா தஹுதித கஹே ஸ்நுஷ்யதா
தெதெஸஸஸி விய்யதாவிதிஹே ஸ்நுஷ்யதா
வாபெனவஃ வரியபுபதா ஸவஸஸுபெ ஹேஷ்யதா

[ஸஸ்யதா]

சூதெவா ஸவஸஸிதா நிஜமுஹாதுண-ஹி விதிமுஷ்யதா
என்பது அவைகளில் ஒன்று. 'நித்தியம் வேதாந்தியயனம் செய்ய
வேண்டும். கர்மாவைத் தவறாமல் அனுஷ்டானம் பண்ணு அந்தக்
கர்மாதான் ஈச்வர பூஜை. அவர் எந்தெந்தக் காரியத்தை, எப்போ
முது பண்ணச் சொல்லியிருக்கிறாரோ அப்படிச் செய்துவருவது
தான் பூஜை' என்ற கருத்து இதில் இருக்கிறது. சில பேர் உத்ஸ
வம், பூஜை, பஜனம் முதலியவை பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.
வேறு சில பேர் ஓபாவனம், அக்கினிஹோத்திரம் செய்துகொண்
டிருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்துப் பூஜை பண்ணிக்கொண்
டிருப்பவர்கள், "இவர்கள் என்ன பண்ணி என்ன பிரயோஜனம்?
கொஞ்சங்கூடப் பக்தி கிடையாது" என்று துஷிக்கிறார்கள்.
அவர்கள் இவர்களைப் பார்த்து, "கொஞ்சங்கூட ஆசார அனுஷ்டா
னங்கள் இல்லை. தானம் போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அஹம்
காரந்தான் இருக்கிறது" என்று சொல்லுகிறார்கள். நியாயமாகவும்
மத்யஸ்தமாகவும் பார்த்தால் கர்மானுஷ்டானம் பண்ணுவதுதான்
பேரிய பக்தி என்று தெரியவரும். அதுதான் பஜனை.

ஒரு பிரபுவிடம் இரண்டு வேலைக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள்.
ஒருவன் எப்போமுதும் எதிரில் நின்றுகொண்டு பிரபுவை ஸ்தோத்
திரம் பண்ணிக்கொண்டே இருக்கிறான். மற்றொருவன் பேசவே
மாட்டான்; எதிரில் வரமாட்டான். பிரபு எந்தக் காரியத்தைச்
செய்யவேண்டுமென்று மனதில் நினைக்கிறானோ அந்தக் காரியத்தைச்
செய்வான். பொது ஜனங்கள் ஸமீபத்தில் இருக்கிறவனிடத்தில்
தான் பிரபுக்குப் பிரியம் என்று நினைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள்.
ஆனால் வேலை செய்கிறவனிடம்தான் பிரியம் இருக்கும். அசடாக
இருந்தால்தான் ஸ்தோத்திரம் செய்கிறவனிடத்தில் அதிகப் பிரியமா
யிருப்பார். அவனைப்போல் ஈச்வரன் அசட்டுப்பிரபுவாக இருந்தால்
வெறும் ஸ்தோத்திரம் செய்யவனிடத்தில் அதிகப் பிரியமாம் இருப்
பான். அவன் விதித்த கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்வதுதான்
பூஜை. அதனால்தான் 'ஸ்ரீ பரமேச்வர பரீத்யர்த்தம்' என்று

ஸங்கல்பம் செய்துகொண்டு கர்மாக்களைச் செய்யவேண்டும்.
வாஸ்தவமான கர்மானுஷ்டானம், பக்தியும் கர்மாவும் கலந்தது
தான். அதுனால்தான் நம்முடைய ஸ்ரீ ஆசார்யாள் கர்மானுஷ்டானம்
செய்வதுதான் பரமேச்வர பூஜை என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இவ்வளவுக்கும் அஸ்திவாரம் பரமேச்வரனுக்கு அர்ப்பணம்
செய்யவேண்டிவது. கடைசியில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண^{ஸு}நுஸுரணம் உபாஸ
னம் செய்து கொள்ளுமிருக்கும். எல்லா ஸம்ஸ்காரத்திற்கும் தனித்தனி
யாக மந்திரங்களையும் அர்த்தத்தையும் சொல்லுவது என்பது முடி
யாத காரியம். எல்லாவற்றிற்கும் முதலில் ஸங்கல்பமும் கடைசி
யில் அர்ப்பணமும் செய்கிறோம். இந்த இரண்டும் இன்னவை,
இன்ன அர்த்தம் உடையவை என்று தெரிந்தால் நல்லது.

லௌகிகர்களுக்கு ஸங்கல்பம் முதலியவைகளில் நிரம்ப
அகிரத்தை இருக்கிறது. ஏதோ உபாத்தியாயர் சொன்னாரென்று
நினைக்கிறார்கள்; அசட்டை செய்கிறார்கள். அவற்றின் அர்த்தம்
தெரிந்துகொள்வது கஷ்டமான காரியம் அல்ல. சிரத்தையிருந்தால்
தெரிந்துகொள்ளலாம். அமெரிக்காவில் நடக்கிற பரீகஷ்டக்கு
என்ன பாடம் (Syllabus) என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.
எதைக்கும் சிரத்தை இருந்தால் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

யதேவ விஷயா கரோதி ஸுஹபொவநிஷ்டா ததேவ
வீயபுதா^{து} ஸவதி |

(சாந்தோக்யோபநிஷத்)

யதேவ விஷயெதி ஹி |

(ப்ரும்மஸூத்ரம்)

ஒரு கர்மானை அர்த்தம் அறிந்துகொண்டு பண்ணினால் அது
வீர்வதற்காம் ஆகிறது. தாம் என்பதனால் அறிவில்லாமல் பண்ணி
னால் வீர்வாத் ஆகிறதென்று தெரிகிறது என்று ஸ்ரீ ஆசார்யர்கள்
சொல்லியிருக்கிறார்கள். தெரிந்துகொள்ளாமல் பண்ணினால் அதிகப்
பிரயோஜனம் உண்டு; தெரிந்தால் அவ்வளவு இல்லை என்று
தோன்றுகிறது. அது எப்படி?

ஒரு கலெக்டர் இருக்கிறார். அவருக்கு ஒருவர் வக்கீலை
வைத்து, மனு எழுதுகிறார். ஒரு குடியானவன் யாராவது ஒருவ

ரிடம் எழுதி, கலெக்டரிடம் நேரில் கொடுக்கிறேன். அவனுக்கு ஒரேழுத்துக்கூடத் தெரியாது. 'எப்படியாவது நல்லது பண்ண வேண்டும்' என்று மனுவைக் கொடுக்கிறேன். கலெக்டர் பார்த்தால் 'பாவம்! ஒன்றும் தெரியாது! நம்பிக்கை மாத்திரம் இருக்கிறது' என்று எண்ணி நல்லது பண்ணுவார்.

அதைப் போன்றதுதான் மந்த்ரமும். மந்த்ரத்துக்கு அர்த்தம் ஈச்வரனுக்குத்தான் தெரியும். நாம் போக்கிரித்தனமாக இருக்கக்கூடாது. வக்கீல் வைத்துத் தவறுதலாய் பேசினால் கலெக்டர் கோபித்துக்கொள்வார். தெரிந்து தப்பாகப் பண்ணினால் அதிகக் கோபம் உண்டாகும். தெரியாமல் தப்பாக இருந்தால் தெரியாமல் பண்ணுகிறேன் என்று மன்னிப்பு ஏற்படும். 'ஏன் ஸார்! அர்த்தம் தெரியவில்லை. அதைப்பண்ணி என்ன பிரயோஜனம்?' என்று சொல்வது தப்பு. அர்த்தம் தெரியாமல் பண்ணுவதுதான் வீர்வதந்தரமாகத் தோன்றுகிறது.

எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும் ஆரம்பத்தில் பரமேஸ்வரப் பிரீதிக்காக என்ற ஸங்கல்பமும், கடைசியில் 'ஜனார்த்தனப் பிரீயதாம்' என்பதும் சொல்லவேண்டும். அந்த இரண்டினுடைய அர்த்தங்களையும் தெரிந்துகொள்ளலாம். ஸங்கல்பத்தில் முதலில் தேசகாலக் கணக்குச் சொல்லப்படும்.

உரோவாது ஸஜிஸு ஁ரித க்ஷய஁ரா வரஜேஸ்ரா஁த
ய-ஹு என்று முன்பு சொல்லுகிறோம்.

'என்னால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட எல்லா பாபங்களையும் போக்கிப் பரமேஸ்வரனுடைய பிரீதி உண்டாகும்பொருட்டு' என்பது இதன் அர்த்தம். இன்று வரையில் நாம் நிறைய பாபத்தை ஸம்பாதித்திருக்கிறோம். அந்த ஸாமான் கஷ்டமானது. அதைப் போக்க வேண்டும்; அலம்பவேண்டும். அதனால் என்ன பிரயோஜனம்? நம்முடைய ஹ்ருதயம் பரமேஸ்வரனுடைய ஸ்தானம். அதில் குப்பை நிறைய இருக்கிறது. நாம் இங்கே பூஜை செய்கிறோம். அப்பொழுது அங்கே குப்பை நிறம்ப இருந்தால் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கும். குப்பையை எடுத்துவிடவேண்டும். நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலுள்ள குப்பையைப் போக்கவேண்டும். அப்பொழுது தான் ஸ்வரூபம் தெரியும். இப்பொழுது பிரகாசம் தெரியாமல்

ஆபாயமாய் இருக்கிறது. வந்து உட்காரவேண்டுமானாலும் குப்பையைப் போக்கவேண்டும். எந்த விதத்திலும் குப்பைகள் போக வேண்டும். நமக்கோ குப்பையைச் சேர்க்கிறதே தொழிலாக இருக்கிறது. ஆரீத க்ஷயக்ஷாரா, அதாவது பாயம் போன வழியாகப் பரமேஸ்வரனுடைய பிரீதி உண்டாகும். எல்லாவிதக் கர்மாக்களும் அதற்காகத்தான் ஏற்படுகின்றன. மற்ற மந்த்ரங்களுக்கு எவ்வளவு அர்த்தம் இருந்தாலும் இந்த மந்த்ர அர்த்தம் தெரிந்து பரமேஸ்வரப் பிரீதியை உத்தேசித்துச் சொன்னால்தான் பிரயோஜனப்படும்.

ஒரு காரியத்தில் தவறிப்போனால் பிராயச்சித்தம் பண்ணுகிறோம். அகால ஸந்தியாவந்தனத்திற்காகப் பிராயச்சித்த அர்த்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் பிராயச்சித்தத்திலும் தப்பு வந்தால் என்ன செய்கிறது? அதற்காக எல்லாவற்றிற்கும் சேர்த்து ஒரு பிராயச்சித்தம் இருக்கிறது. ஹேமாத்ரி என்று ஒரு புஸ்தகம் இருக்கிறது. அது பிராயச்சித்தங்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது.

எல்லாப் பிராயச்சித்தங்களிலும் மேலான பிராயச்சித்தம் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்மரணம். முதலில் பரமேஸ்வர ஸ்மரணம்; கடைசியில் கிருஷ்ண ஸ்மரணம் செய்யவேண்டும். இவை சிவ விஷ்ணு ஆபேபத்தையும் காட்டுகின்றன. இப்படி நினைத்து உற்பத்தமுதல் அவஸான காலம் வரையில் பரமேஸ்வரனுடைய ரூபகத்தோடு கர்மாக்களைச் செய்யவேண்டும்.

ஒவ்வொரு மந்த்ரமும் ஒவ்வொரு தேவதையின் த்வாரா அர்ப்பணம் பண்ணப்படுகிறது. நாம் வரி செய்கிறோம். அவைகள் எல்லாம் ஒரே ராஜாங்கத்திற்குப் போகின்றன. தொழில் வரி, மோட்டார் வரி, நிலவரி முதலிய பல வரிகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு கர்மாவுக்கும் காலம், மந்த்ரம், தாச உண்டு. அதுபோல் ஒவ்வொரு கர்மாவுக்கும் காலம், மந்த்ரம், தேவதை, திரவியம் என்று தனித்தனியே பிரிவிண்டு. ஒவ்வொன்றிற்கும் கிராமம் வேறாக இருந்தாலும் எல்லாவற்றிற்கும் பரம தாபாயம் பரமேஸ்வரனுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணுவதுதான். நாம் செய்கிற வரிகளைப்பற்றியும், வரி செய்கிற நம்மைப்பற்றியும் நம்மைப்பற்றிய அரசனுக்கு நன்றுபத் தெரியாது. ஆனால் பரமேஸ்வரனாகிய அரசனுக்கு ஒவ்வொருருடைய விஷயமும் நன்றாகத் தெரியும்.

மந்திர பூர்வமாக வைத்துக்கொண்ட சிகையைப் பரமேசுவரனுக்கு முன்பு பண்ணின பிரதிக்கைஞ்சு விரோதமாக இஷ்டப்படி எடுத்துவிடுவது தப்பு. சிகையை எடுப்பது ஒரு பெரிதா என்று கேட்கலாம். பொய் சொல்லுகிறது தப்பு அல்லவா? அது எவ்வளவு தப்போ அவ்வளவு தப்பு இதுவும். பரமேசுவரப் பிரீதியாக ஸங்கல்பம் பண்ணிக்கொண்டு ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி வைத்துக் கொண்டதைக் கிள்ளுகின்றாயாக எண்ணி மனம் போனபடி எடுக்கக் கூடாது. சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்கிறார்கள். வேல், லாசக் கிராமம் வைத்துப் பூஜை செய்கிறார்கள். பிறகு கோபித்துக் கொண்டு எடுத்து எறிந்துவிடலாமா? அகஸ்மாத்தாகப் போனால்—திருடன் கொண்டுபோனால் பாதகம் இல்லை. நாமாக வைத்ததை நாமாக வேண்டுமென்று மாற்றுவது பெரிய தப்பு. செளனத்தை மட்டும் ஸங்கல்பத்தோடு பண்ணிக்கொண்டு அப்புறம் இஷ்டப்படி பண்ணுவது தப்பு. இப்படிப் பண்ணுகிறவர்கள் முதலில் அமைதப் பண்ணாமல் இருக்கவேண்டும். மந்திரபூர்வமாக வைத்த சிகையை இஷ்டப்படி எடுப்பது தப்புத்தான். அதற்காகத்தான் ஸன்னியாஸாகிரமத்தில் அதை எடுக்கும்பொழுது மந்திர பூர்வமாக எடுக்கிறார்கள்.

ஜாத்கர்மா முதலியவற்றை இனிமேல் பண்ணமுடியாது. புனர் உபநயனம் பண்ணலாம். அதற்குக் கீழே இருப்பவற்றைச் செய்ய முடியாது. உபநயனம் அறிவு வந்தபோது செய்யவது. 'பிக்ஷாசாயம் சர'—அதாவது 'பிக்ஷா எடு' என்று ஆசாரியன் சொன்னால் 'பாடம்' என்று அவன் பதில் சொல்லுகிறான். உபநயன காலத்திற்கு முன்பே ஸம்ஸ்கிருத ஞானம் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுது உபநயன மந்திரம் சொன்னால் அர்த்தம் தெரியும். குழந்தைக்குத் தெரிந்தால் நிரம்ப பக்தி உண்டாகும். குழந்தைப் பருவத்திலேயே நமது மனதில் நாஸ்திக்யம் வந்துவிட்டது. அதனால் அது பலமாக இருக்கிறது. ஆஸ்திகத்தை அப்படியே போதித்தால் அதுவும் பலமாக நிற்கும்.

உபநயனம் முதல் பண்ணப்படும் ஸம்ஸ்காரங்கள் அறிவு வந்த பிறகு ஏற்படுபவை. எந்த ஸம்ஸ்காரத்தையும் உரிய காலத்தில் பண்ணவேண்டும். அதனால் பாபபரிஹாரம் ஏற்படுகிறது. வேறொரு காரியம் பண்ணிப் பாபம் சம்பாதிக்கிறோம். அதை நீக்க மனோவாக்காயங்களால் ஸம்ஸ்காரம் பண்ணவேண்டும். நாம் பாபம் அந்த

ஒவ்வொரு கர்மாவாக்கும் மந்தரம், திரவியம், தேவதை என்று மூன்று கிரமங்கள் உண்டு. பிற்பதற்கு முன்பு செய்யவேண்டிய மூன்று கர்மாக்களை முன் சொல்லப்பட்டது. பிறந்தவுடன் ஜாத கர்மா செய்யவேண்டும். அப்புறம் பதினொருவது நாள் நாமகரணம் செய்யவேண்டும் ஆறாவது மாலம் அன்னப்பிரசனம் செய்ய வேண்டும். முதலில் அன்னத்தை உண்டுக்கிற கர்மா அது. அதுவும் பரமேசுவரப் பிரீதியாகச் செய்யவேண்டும்.

கர்ப்பாதனம் முதல் நாமகரணம் பரியந்தம் உள்ளவை குழந்தைக்காகப் பெற்றோர்கள் பண்ணுவவை. தாயார் மருந்து சாப்பிட்டால் குழந்தைக்குத் தேவது பரிசுத்தி ஏற்படுகிறது. அதைப் போலவே தாயார் தாப்பனார் சித்தசிந்தி எப்படி இருக்கிறதோ, அப்படியே உள்ளே இருக்கும் ஜீவனுக்கும் ஸாத்வீக ஸ்வபாவமோ, பாப அபிவிருத்தியோ உண்டாகும். மனது சாந்தமாக இருந்து ஒரு ஸமாசாரம் எழுகி அதைப் படித்துப் பார்த்தால் நன்றாயிருக்கும். கோபமாக இருக்கும்பொழுது எழுதி அப்புறம் பார்த்தால் நன்றாக இருப்பதில்லை. சரீரத்திலும் அப்படியே குணத்தோஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவயவ ஸந்திவேசம் உண்டாகும்பொழுது தாய் தகப்பனுக்கு எந்தக் குணம் ஏற்படுகிறதோ அது உள்ளே இருக்கும் ஜீவனுக்கும் உண்டாகும். மனோபாவணையை அனுஸரித்துக் குணங்கள் ஏற்படுகின்றன.

இத்தகைய கர்மாக்களைப் பண்காரர்கள் உரிய காலத்தில் பண்ணாமல் சேர்த்துப் பண்ணிவிடுகிறார்கள். வைதிகர்கள் கிராமமாகப் பண்ணுகிறார்கள்; ஆனால் அவர்கள் அதையே ஜீவனமாக வைத்துக்கொள்கிறார்கள். மற்றவர்கள் அதையும் கவனிப்பதில்லை. அந்தந்தக் காலத்தில், அந்தந்த மந்தரத்தைச் சொல்லி, அந்தந்த திரவியங்களைக்கொண்டு, அந்தந்த ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்யவேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் பெரிய காரியம் பரமேசுவரார்ப்பணம் பண்ணிச் செய்வது.

அன்னப்பிரசனத்திற்குப்பிறகு செளனம் செய்யவேண்டும். அது சிகை வைக்கிறது. அந்தக் கர்மாவும் பகவானுக்கு அர்ப்பணம் பண்ணப்படவேண்டும். ஸத்கர்மாவாக்கு உபயோகமாக இருக்க அது பண்ணவேண்டும். சிகை எடுப்பது மந்திரபூர்வமாக எடுக்க வேண்டும். ஸந்யாஸிகள் மந்திரபூர்வமாகத்தான் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மூன்றினாலேயும் பண்ணியிருக்கிறோம். மனதால் கெட்ட எண்ணம்
கிளைத்திருக்கிறோம். வாக்கால் பொய் பேசியிருக்கிறோம். தேகத்
தால் பொய் பண்ணியிருக்கிறோம். பொய் பண்ணுவது என்ன?
பாசாங்கு பண்ணுவதுதான் பொய் பண்ணுவது. மனோவாகாயங்
களால் பண்ணிய பாபங்களை அவைகளாலே காரியங்களைப் பண்ணிப்
போக்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

மனதினால் பரமேசுவரத் தியானம்பண்ணி அர்ப்பணப் பண்ண
வேண்டும். வாக்கினால் மந்திரம் சொல்லவேண்டும். காயத்தால்
காரியம் பண்ணவேண்டும். இந்த மூன்றினாலும் ஸம்ஸ்காரம்
பண்ணி, மூன்றினாலும் பண்ணின பாபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள
வேண்டும். எல்லாம் பரமேசுவரப் பிரீதிக்காக என்று எண்ணிச்
செய்யவேண்டும். எல்லாவற்றையும் பரமேசுவரார்ப்பணம் பண்ண
வேண்டும். ஏதையும் காலத்தில் பண்ணவேண்டும்.

ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து வந்தால் நல்ல சந்ததி உண்டாகும்.
வைதிக சந்ததியார் கிஷ்டர்களாய் அநேகர் இருக்கிறார்கள். புத்தி
அவர்களுக்கு அதிகமாயிருக்கிறது. அது ஸம்ஸ்காரப் பிரயோ
ஜனந்தான். முன்பு இருந்தவர்கள் செய்தது இரண்டு அல்லது
மூன்று தலைமுறைக்கு அஸ்திவாரமாயிருக்கிறது. அந்த எல்லைத்
தாண்டிப் போனால் அப்புறம் கஷ்டந்தான். வைதிக சந்ததியிற்
பிறந்த குழந்தைகள் லௌகிகத்தில் பிரவேசித்தால் அதிகமாகக்
கீழே போகிறார்கள். மடை அடைத்துவைத்ததைத் திறந்துவிட்
டால் லெகு வேகமாக ஜலம் போகிறமாதிரி அவர்கள் தாம் லௌகிக
கத்தில் இறங்கிவிடுகிறார்கள். நம்முடைய முன்னோர்கள் ஸம்ஸ்கா
ரங்கள் பண்ணவில்லை. அதனால் நமக்கு நன்மை உண்டாகவில்லை
என்ற குறை இருக்கலாம். அதைப்போல் நம்முடைய குழந்தைகள்
குறை கூறாமல் நாம் நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களைப் பண்ணிவைக்க
வேண்டும்.

இப்படிக்கு,

வேத தர்மசுஸீத்ர பரிபாலன ஸடையோம்.